

tímné opatření zákaz B., dům ten zciziti neb zatížití, a zákaz ten byl v knihách pozemkových poznamenán. B. prodal dům kupci C. Na základě smlouvy tržové povolil první soud vklad práva vlastnického tomuto kupci. Ke stížnosti strany ohrožené A. změnil rekursní soud usnesení prvního soudu a žádost za vklad práva vlastnického zamítnul, neboť nemovitost, o kterou se jedná, je stížena poznámkou zápovědi zcizení a všelikého závazku, pročez dokud poznámka ta nebude vymazána, nelze nemovitost tu zciziti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu. Odůvodnění: Zápisy, které po poznámce zákazu v odst. 2 Šu 384 ex. ř. uvedeného vykonány byly na základě opatření, jež odpůrce strany ohrožené předsevzal proti zakazu, mají podle ustanovení 3. odst. téhož Šu naproti straně ohrožené účinnost jen pro ten případ, že bude její nárok na nemovitost neb knihovní právo právoplatně zamítnut.

Zákon sám tu zřejmě uznává přípustnost dalších zápisů a toliko účinnost jejich činí závislou na právomocném zamítnutí nároku strany ohrožené. Zákazem zcizení a zavazení nestala se strana odpůrcí nezpůsobilou, aby s knihovním tělesem nebo právem nakládala, její dispozice a knihovní zápis podle této dispozice provedený jsou proti straně ohrožené bezúčinné jen tehdy, bude-li právoplatně uznán nárok strany, které bylo povoleno prozatímné opatření zákazem zcizení a zavazení.

Rozhodnutí ze dne 10. května 1921 čj. RI 550-21/1.

Schin.

Jest přípustno na návrh povinného povoliti odložení exekuce nuceným vyklizením bytu ve smyslu vládního nařízení ze dne 25. června 1920 č. 409 sb. zák. a nař. ještě před tím, než byl podán návrh na exekuci?

Soud první stolice návrh povinného na odložení exekuce nuceným vyklizením bytu zamítl jako předčasný s odůvodněním, že nebyl posud podán návrh na povolení exekuce.

Soud rekursní toto usnesení změnil s odůvodněním, že není zapotřebí, aby návrh na povolení exekuce byl podán, stačí bylo-li usnesení tvořící titul exekuční vykonatelným. Nelze tudíž mluvíti o předčasnosti návrhu.

Nejvyšší soud usnesení soudu II. instance potvrdil odůvodniv rozhodnutí takto:

Především nutno rozřešiti otázku, zda dovolací rekurs jest hledíc k ustanovení § 527, odst. 2. c. ř. s., § 78 ex. ř. vůbec přípustným. Odpověď na tuto otázku zní kladně. Návrh na odklad exekuce vrácen byl prvou stolicí navrhovatelům jako předčasný, rekursním soudem uznán však již nyní za přípustný a uloženo důsledně prvé stolicí, by o návrhu dále po zákonu jednala. Změněno tudíž rekursním soudem usnesení prvé stolice v ten rozum, že se návrh na soud přijímá; v tomto směru nebude se na prvé stolicí znova jednati a rozhodovati a jest proto po této stránce, která na ten čas jediné přichází v úvahu, dovolací rekurs přípustným.

Ve věci samé nelze dovolacím stěžovatelům dáti za pravdu. I pro obor exekučního řádu jsou v theorii a v praxi zastánci názoru, vedle něhož lze žádati za odklad exekuce teprve jen hrozíci, ježto exekuční řád takovéto návrhy nikde nevyklučuje. Tím spíše však nutno takovéto návrhy připustiti na podkladě nařízení vlády Československé republiky ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., uváží-li se účel tohoto nařízení. Jím má povinný chráněn býti před vyklizením najatých nebo používaných místností, když by bez své viny neměl jiné přiměřené náhrady a když by následkem toho bez odkladu exekuce zůstal bez přístřeší.

Přístřeší jest tak nezbytnou životní potřebou, starost o přístřeší tak naléhavou, že nelze za dnešního notorického nedostatku bytů žádati na povinném, aby vyčkáváje, jak se pronajímatel, mající po ruce exekuční titul, zachová, náhodě ponechal, zda v bytě zůstane, či zda octne se na ulici. Při tom musí povinný počítati jednak s tím, že pronajímatel bude předpisem § 575 odst. 3. c. ř. s. nutkán k tomu, aby, a to v krátké době, o exekuci žádal, jednak s tím, že povinný dozví se o povolení exekuce teprve, až výkonný orgán k vyklizení se dostaví, a je, nejsa oprávněn bez soudního poukazu ve výkonu exekuce ustati, také skutečně provede.

Praví-li se tudíž v nařízení, že exekuční soud může odložit exekuci, dlužno tomu rozuměti tak, že soud, který již exekučním soudem se stal nebo jako budoucí exekuční soud přišel by v úvahu, může na návrh odložit exekuci již povolenou neb bezprostředně již hrozíci. Posléz řečený případ bude zde tehda, když jest zde exekuční titul k vyklizení a započala již lhůta k vyklizení. Dle této doby posuzuje se pak otázka, zda povinný beze své viny neopatřil si jiné přiměřené náhrady.

V daném případě mají pronajímatelé proti nájemcům vykonatelnou soudní výpověď z bytu, výpověď zní k termínu srp-

novému 1920 a návrh na odklad exekuce byl podán 2. srpna 1920, tedy při započetí lhůty stěhovací. Právně uznal tudíž rekursní soud, že návrh nelze pro domnělou předčasnost odmítnouti.

S výrokem rekursního soudu o útratách stížnosti nelze se nejvyššímu soudu zabývat. (§ 528 c. ř. s.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. září 1920 Č. j. R. I. 765-20/1.

R. v. z. s. Doležal.

Jsou-li návštěvníku restaurace odcizeny předměty jemu patřící, neručí za ně hostinský. Mezi přijaté hosty nelze počítati osoby, které jen přechodně restauraci neb kavárnu hotelu navštíví.

Hostu restaurace »Modrá Hvězda« v T. odcizeny byly dne 14. března 1920 zimmník s kloboukem, které na věšáku zavěsil. Žalobce žaluje opíraje se o § 970 obč. zák. hostinského, aby mu zaplatil peníz 3000 K spřísl.

Soudce první zamítl prosbu žalobní. Rozsudek tento odvolacím soudem byl potvrzen, dovolání pak nebylo vyhověno a sice z těchto důvodů:

Žalobce opírá žalobní nárok pouze o ustanovení § 970 obč. zák. (III nov. § 127) v domnění, že žalovaný jako hotelier ručí za vnesené věci také hostům, kteří jsou toliko návštěvníky jeho kavárny.

Avšak s tímto názorem souhlasiti nelze, protože podle výslovného znění cit. předpisu a zřejmého úmyslu zák. ručí hostinský, který cizincům poskytuje bydlo, jako schovatel, jen za věci vnesené od hostů přijatých, totiž od osob za příčinou ubytování se hlásících, k jichž ubytování se hostinský zavázal.

Okolnosti, které by zakládaly ručební povinnost podle § 1316 obč. zák. anebo podle všeobecních zásad k smlouvě schovací se vztahujících, žalobce ani netvrdil, a také v dovolání se obmezuje na obhájení svého uvedeného názoru, jemuž však odporuje i správa komise justiční str. 179., že slovy »poskytují bydlo« a »od přijatých hostů« je dostatečně naznačeno, že mezi přijaté hosty nelze počítati osoby, které jen přechodně restauraci neb kavárnu hotelu navštíví.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. prosince 1920 č. Rv I 693-20.

Dr. Heinitz.